

σε είδα στο σούπερ μάρκετ και μετρούσες τα ψιλά

490 ευρώ αν είσαι πολύ τυχερός/η και σκοτώνεσαι στη δουλειά, αλλιώς 2-3-4 χρόνια ανεργίας και η σύνταξη του παππού έπεσε στα 360 ευρώ και συνεχώς νέοι φόροι, μην πάθουν και τίποτα κακό οι τράπεζες και δεν αναπτυχθεί ποτέ ξανά το έθνος μας. Όμως κάθε εβδομάδα πρέπει να πληρώσουμε ενοίκια, λογαριασμούς, μετακινήσεις και να φάμε και τίποτα. Και τα ράφια στα σουπερμάρκετ παραμένουν το ίδιο χαμογελαστά, μόνο που άλλαξαν οι ετικέτες στα προϊόντα και προκαλούν έναν κόμπο στο στομάχι, που αδυνατεί να αντιμετωπίσει η άδεια τσέπη. Μπορούμε άραγε να κάνουμε κάτι, πέρα από τον μίζερο συνδυασμό πείνας και γκρίνιας, πέρα από το να αυτομειώνουμε τις ατομικές μας ανάγκες;

Είμαστε άνεργοι/ες, λιγότερο ή περισσότερο επισφαλείς εργαζόμενοι/ες, έλληνες και μετανάστριες διαφορετικών ηλικιών που ζούμε στις ανατολικές συνοικίες της Αθήνας (Βύρωνα, Παγκράτι, Καισαριανή, Ιλίσια, Ζωγράφου) και έχουμε γνωριστεί μέσα από κινητοποιήσεις των τελευταίων ετών στις γειτονίες μας, ενάντια στην υποτίμηση των ζώων μας. Μέσα από αυτοοργανωμένες συνελεύσεις γειτονιάς και πρωτοβουλίες υπεράσπισης δημοσίων χώρων, συλλογικές κουζίνες, χαριστικά παζάρια, απεργιακές πορείες και δράσεις αλληλεγγύης σε απολυμένους, πολιτιστικές δραστηριότητες έχουμε προσπαθήσει να αντιπαλέψουμε συλλογικά την κρίση όπως αυτή μας επιβάλλεται μέσω της μείωσης του άμεσου και έμμεσου μισθού μας (συντάξεις, ασφάλιση, επιδόματα, μετακινήσεις κ.α.). Βρισκόμαστε και τώρα, τη στιγμή της ψήφισης και εφαρμογής του 3ου μνημονίου, γιατί μας μπαίνει σοβαρό ζήτημα επιβίωσης. Ξαν να μην έφταναν οι μειώσεις μισθών και συντάξεων, ο ΕΝΦΙΑ, οι μαζικές απολύσεις και η ελαστικοποίηση της εργασίας μας, τώρα έρχονται να προστεθούν περισσότερα δεινά στην τσέπη μας (μέσω του 23% ΦΠΑ στα βασικά είδη), αυξήσεις στα εισιτήρια, ιδιωτικοποιήσεις δημοσίων υπηρεσιών, νέα φορολογητικά μέτρα κ.ά.

Αν κάτι έχει γίνει σαφές το τελευταίο διάστημα είναι ότι δεν έχουμε να περιμένουμε καμιά διέξοδο από την κρίση από το πολιτικό σύστημα, που είτε στην αριστερή, είτε στη δεξιά, είτε στην οικουμενική μορφή του έχει αναλάβει, ως "έκτακτη ανάγκη", την εφαρμογή αυτών των βάρβαρων μέτρων. Αρνούμαστε επίσης να δούμε τους εαυτούς μας ως θύματα "ανθρωπιστικής κρίσης", γιατί δεν δεχόμαστε αυτοί που δημιουργούν τα προβλήματα ανέχειας και φτωχοποίησης μας, να μας αντιμετωπίζουν με όρους "φιλανθρωπίας" και "παράπλευρων απωλειών" που αναπαράγουν την ανθρωπιστική κρίση και μας κατακερματίζουν ως φτωχούς, σε δικαιούχους ή μη "πακέτων βοήθειας". Δεν αναθέτουμε τίποτα σε κανέναν, δεν δεχόμαστε βοήθεια από τους εκμεταλλευτές μας, δεν διαπραγματευόμαστε την ικανοποίηση των βασικών μας αναγκών, ανεξαρτήτως των πολιτικών των κυβερνήσεών τους και των νομισμάτων τους. Αφού δεν μπορέσαμε να αποτρέψουμε την ψήφιση των μέτρων, παλεύουμε να μπλοκάρουμε την εφαρμογή τους. Δεν έχουμε ούτε θέλουμε να πληρώσουμε ευρώ, δραχμή, ΙΟΥ παραπάνω, πιστεύουμε ότι έχουμε τη δύναμη να τους σταματήσουμε και να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας.

Το μέτρο της άυξης του ΦΠΑ στα είδη κατανάλωσης, μαζί με τ' άλλα μετρα, ισούται με απώλεια 4 μισθών από το ετήσιο εισόδημά μας. Αδυνατούμε να σηκώσουμε αυτό το οικονομικό βάρος και καταργώντας στην πράξη τα μέτρα περνάμε σε πράξεις συλλογικής αυτομείωσης. Ως συλλογική αυτομείωση εννοούμε την μετακύληση του κόστους της αύξης του ΦΠΑ

και των υπόλοιπων μέτρων υποτίμησής μας, στις τσέπες των αφεντικών των super market. Οι ιδιοκτήτες των super market, σε αντίθεση με μας, συνεχίζουν να κερδοσκοπούν εν μέσω κρίσης, έχοντας υπαλλήλους των 490 ευρώ, με απλήρωτες υπερωρίες, συνεχή εντατικοποίηση της εργασίας τους και τη μόνιμη απειλή της απόλυσης πάνω από το κεφάλι τους, ενώ με το 3ο μνημόνιο θεσμοθετείται και η καταναγκαστική εργασία τους 52 Κυριακές το χρόνο. Συνεπώς, στα πρόσωπα των αφεντικών των super market βλέπουμε τους εκμεταλλευτές μας και τους εφαρμοστές των μνημονίων, γι αυτό ως εκμεταλλεζόμενοι/ες έχουμε κάθε λόγο να απαιτήσουμε μειώσεις τιμών που να αντιστοιχούν στην απώλεια εισοδήματός μας και να το επιβάλλουμε μέσω της συλλογικής μας δύναμης.

Απέναντι στην ηττοπάθεια των ημερών και την μεμψιμοιρία του “δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική”, εμείς επιμένουμε ότι ο μόνος δρόμος για ν’ αλλάξουμε τις ζωές μας είναι να οργανώσουμε κοινότητες μέσα από τις οποίες θα αγωνιστούμε για να κατακτήσουμε όλα όσα δικαιούμαστε. Κοινότητες αγώνα, πέρα από τις ατομικές λύσεις στα ζητήματα επιβίωσης, οι οποίες όλο και περισσότερο δεν επαρκούν και στενεύουν. Αυτοοργανωμένες κοινότητες αγώνα που αναγνωρίζουν ότι για να προχωρήσουμε μαζί απαιτείται η ισότιμη συμμετοχή όλων μας χωρίς “ειδικούς της πολιτικής” και χωρίς αποκλεισμούς λόγω φυλής, φύλου, ηλικίας, “πολιτικής εμπειρίας/απειρίας”. Κοινότητες αγώνα ανοιχτές σε κάθε γείτονα, σε κάθε εκμεταλλεζόμενο/η που όχι μόνο έχει απηυδύσει από την κατάσταση αλλά επιζητεί να ξεπεράσει την απομόνωση της πολυκατοικίας και την αποξένωση της μητρόπολης, για να χτίσει πραγματικές σχέσεις αλληλεγγύης, ικανές να βελτιώσουν την καθημερινότητα του. Αυτόνομες κοινότητες αγώνα που ξεκινούν από τα απλά και καθημερινά προβλήματα όλων μας και στοχεύουν στην άμεση επίλυση τους μέσα από επίμονες συλλογικές προσπάθειες και δράσεις που μπορούν και πρέπει να φέρνουν πρακτικά αποτελέσματα, μικρές και μεγάλες νίκες.

Με άλλα λόγια, όποτε μπαίνουμε σε ένα super market μας πονάνε οι τσέπες μας και επειδή δεν αντέχουμε άλλο αυτήν την κατάσταση βρισκόμαστε και συζητάμε για να κάνουμε κάτι, όχι μόνοι μας αλλά μαζί. Δεν είμαστε επαγγελματίες της πολιτικής, αλλά η διπλανή σας εργαζόμενη στο λεωφορείο κι ο άνεργος γείτονας στην ουρά του super market. Δεν έχουμε έτοιμες λύσεις αλλά είμαστε σίγουροι ότι αν βρεθούμε, γνωριστούμε, μιλήσουμε, αποφασίσουμε και πράξουμε μαζί θα πετύχουμε πολλά, ξεκινώντας από αυτά τα λίγα που έχουμε καθημερινά ανάγκη.

Εμείς που σας μοιράζουμε αυτό το κείμενο πήραμε την πρωτοβουλία να φτιάξουμε μια ανοιχτή συνέλευση στην οποία σας καλούμε να συμμετέχετε με στόχο να απαιτήσουμε μειώσεις τιμών στα super market τις γειτονιάς μας που να ανταποκρίνονται στην επίθεση που δέχονται οι ζωές μας από τα μέτρα που ψηφίζουν στο Κοινοβούλιο τους. Έχουμε κάθε λόγο να πάρουμε πίσω αυτά που μας κλέβουν όσοι κερδοσκοπούν στις πλάτες μας και οι επιχειρήσεις super market συγκαταλέγονται στους καθημερινούς μας εκβιαστές, παρά τις ψευτο-λύσεις στις κρίσεις που προτείνουν. Προκρίνουμε τις συχνές, δυναμικές και μαζικές συγκεντρώσεις στα ταμεία της εκμετάλλευσης, όχι ως “αγανακτισμένοι” πολίτες και άτομα-καταναλωτές αλλά ως κάτοικοι αυτών των γειτονιών που έχουμε παράξει αρκετό πλούτο στη ζωή ώστε να μην αποδεχτούμε ότι είναι λογικό να τη βγάζουμε με ψίχουλα. Για να πετύχουμε αποτελέσματα -κι όχι απλά να διαμαρτυρηθούμε- σας καλούμε στη συνέλευση να αποφασίσουμε από κοινού.

ανοιχτή συνέλευση

Μαζευόμαστε άνεργοι/ες, εργαζόμενοι/ες, συνταξιούχοι/ες, μετανάστες/στρίες, νοικοκυρές, φοιτητές/τριες και συζητάμε για να αντιμετωπίσουμε το υψηλό κόστος ζωής και τις αυξήσεις τιμών στα super market.

σάββατο 5 δεκέμβρη 12.00 στην πλ. γαρδένια, ζωγράφου

email επικοινωνίας
mpaskaitinbgalume@gmail.com